

Иван Вазов

Тя се казваше Тамара

Mais elle était de ce monde, où les plus belles choses
Ont le pire destin,
Et rose, elle a vécu ce que vivent les roses –
L'espace d'un matin.

Malherbe

Възхитителна девойка,
златокоса и напета,
весела и песнопойка,
съща роза, неначета
от световната поквара –
Тя се казваше Тамара.

Аз я гледах по ливади,
кат играйше с дружки млади
в роклицата белоснежна.
Как бе прелестна и нежна,
пълна с радост, пълна с вяра! –
Тя се казваше Тамара.

Аз я виждах, кат се връща
от училище – пак съща:
жизнерадостна, игрива,
лястовичка – песен жива –
пролет що при нас докара –
тя се казваше Тамара.

Що прекрасното умира?
Що цветущото издъхва,
кат самотен звук на лира?
Що ручей шумящ пресъхва
под горещата омара?
Тя се казваше Тамара.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5078>]